Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 23. dubna 2015 [1]

Věc C-21/14 P

Evropská komise
proti

Rusal Armenal

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Dovoz některých hliníkových fólií pocházejících z Arménie, Brazílie a Číny — Článek 2 odst. 7 nařízení (ES) č. 384/96 — Slučitelnost s antidumpingovou dohodou — Článek 277 SFEU“

I – Úvod

1. Evropská komise prostřednictvím projednávaného kasačního opravného prostředku napadá rozsudek Tribunálu ze dne 5. listopadu 2013 [2], kterým Tribunál zrušil nařízení o antidumpingovém clu (dále jen „sporné nařízení“) [3] v části, v níž se týkalo arménské společnosti Rusal Armenal ZAO.

2. Komise přitom v podstatě zpochybňuje posouzení provedené Tribunálem, podle něhož ustanovení základního nařízení [4], na kterém je založeno sporné nařízení, není po přistoupení Arménské republiky k WTO v roce 2003 nadále slučitelné se systémem pravidel Všeobecné dohody o clech a obchodu (dále jen „GATT“) [5]; což má podle ní v konečném důsledku za následek neplatnost sporného nařízení [6].

3. Projednávaná věc poskytuje Soudnímu dvoru příležitost, aby se zabýval otázkou, zda a pokud ano, za jakých podmínek je nutné při použití unijních právních předpisů zohlednit ustanovení systému pravidel GATT.

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Rozsudek Rusal Armenal v. Rada (T-512/09, EU:T:2013:571, dále jen „napadený rozsudek“).

3 — Konkrétně se jednalo o nařízení Rady (ES) č. 925/2009 ze dne 24. září 2009 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz některých hliníkových fólií pocházejících z Arménie, Brazílie a Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 262, s. 1).

4 — Konkrétně se jednalo o nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění změn [mezitím nahrazené nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava v Úř. věst. 2010, L 7, s. 22)].

5 — Všeobecná dohoda o clech a obchodu (Úř. věst. 1994, L 336, s. 11).

6 — Viz bod 59 napadeného rozsudku.

II – Právní rámec

A – *Soubor pravidel GATT*

4. Soubor pravidel GATT obsahuje podrobné vysvětlivky k pojmu dumping a ke zjištění běžné hodnoty výrobků.

5. Dumping existuje v případě, kdy jsou v jedné zemi uváděny na trh výrobky za cenu nižší, než je „běžná hodnota výrobků“ při obchodu v druhé zemi.

6. Při zjišťování běžné hodnoty výrobků se přitom rozlišuje podle toho, zda je v příslušné zemi vývozu možná domácí volná tvorba cen či nikoliv. V zásadě je pro hodnotu výrobků rozhodující domácí cena výrobků. Pokud jsou však v zemi vývozu všechny domácí ceny stanoveny státem, nebo pokud existuje v tuzemsku monopol, může být nezbytné, aby byla běžná hodnota vyvážených výrobků zjištěna na základě jiných faktorů.

7. Článek VI odst. 1 GATT 1994 stanoví:

„[…] Smluvní strany uznávají, že dumping, jímž se zboží jedné země uvádí na trh druhé země za cenu nižší, než je jeho normální hodnota, je zavrženíhodný […] Pro účely tohoto článku bude výrobek považován za uváděný na trh dovozní země za cenu nižší, než je jeho normální hodnota, jestliže cena výrobku vyváženého z jedné země do druhé

a) je nižší než při běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku, určeného pro spotřebu ve vývozní zemi; […]“

8. V druhém dodatkovém ustanovení k čl. VI odst. 1 GATT 1994 je v příloze I objasněno:

„Uznává se, že v případě dovozů ze země, která má úplný nebo v podstatě úplný monopol a kde jsou všechny domácí ceny stanoveny státem, mohou vzniknout zvláštní potíže při srovnávání cen […] a že v takových případech mohou dovážející smluvní strany považovat za nutné přihlédnout k tomu, že přesné srovnání s domácími cenami v takové zemi nebude vždy vhodné.“

9. Článek 1 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (dále jen „antidumpingová dohoda“)[7] k tomu dále uvádí:

„Antidumpingové opatření bude uplatňováno jen za okolností uvedených v článku VI GATT 1994 a podle šetření zahájeného a prováděného v souladu s ustanoveními této Dohody. Následující ustanovení upravují uplatňování článku VI GATT 1994, pokud bylo opatření přijato podle antidumpingových právních předpisů.“

10. Článek 2 uvedené dohody obsahuje podrobnější pravidla pro zjišťování dumpingu a běžné hodnoty, aniž výslovně rozlišuje mezi zeměmi s tržním hospodářstvím a zeměmi bez tržního hospodářství, v článku 2.7 ovšem zdůrazňuje:

„Tento článek se nedotýká druhého Dodatkového ustanovení k odstavci 1 článku VI v příloze I ke GATT 1994.“

7 — Úř. věst. L 336, s. 103.

B – *Unijní právo*

11. Unijní zákonodárce přijal na ochranu proti dumpingovým dovozům ze zemí, které nejsou členy Evropské unie, několik právních aktů.

1. Základní nařízení

12. V bodech 3 a 4 odůvodnění základního nařízení jsou jeho cíle vytýčeny v tom smyslu, že s ohledem na nové dohody o provádění článku VI GATT „je […] vhodné pravidla Společenství pozměnit“, přičemž „je […] nutné, aby Společenství přihlédlo k výkladu […] jeho nejvýznamnějšími obchodními partnery“.

13. Základní nařízení v pátém bodě odůvodnění stanoví:

„[A]ntidumpingová dohoda […] obsahuje nová a podrobná pravidla, zejména pro výpočet dumpingu […];[…] s ohledem na množství změn a aby bylo zajištěno řádné a transparentní uplatňování nových pravidel, měla by být ustanovení nových dohod co nejvíce přejata do právních předpisů Společenství.“

14. Ke zjišťování běžné hodnoty výrobků se v sedmém bodě odůvodnění základního nařízení uvádí následující:

„[P]ři zjišťování běžné hodnoty pro země bez tržního hospodářství [se] jeví jako účelné stanovit pravidla pro výběr vhodné třetí země s tržním hospodářstvím, která má být pro tento účel používána […]“

15. Článek 1 odst. 2 základního nařízení stanoví:

„Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Společenství nižší, než je při běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu ve vývozní zemi.“

16. Článek 2 odst. 7 základního nařízení ke zjišťování běžné ceny v antidumpingovém řízení stanoví:

„a) V případě dovozů ze zemí bez tržního hospodářství[8] se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za niž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně Společenství, nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě […]

[…]

b) V rámci antidumpingového šetření dovozu z […] jakékoli […] země bez tržního hospodářství, která je členem WTO ke dni zahájení šetření, se běžná hodnota určí podle odstavců 1 až 6[9], pokud se na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, a v souladu s kritérii a postupy uvedenými v písmenu c) prokáže, že při výrobě nebo prodeji daného obdobného výrobku převažují pro tohoto výrobce nebo tyto výrobce podmínky tržního hospodářství. V opačném případě se použije písmeno a).

8 — K nim náleží Albánie, Arménie, Ázerbájdžán, Bělorusko, Gruzie, Severní Korea, Kyrgyzstán, Moldavská republika, Mongolsko, Tádžikistán, Turkmenistán a Uzbekistán.

9 — Uvedené odstavce se vztahují pro účely zjišťování běžné hodnoty na podmínky domácího trhu vývozní země bez ohledu na srovnatelnou třetí zemi.

c) Žádost podle písmene b) musí […] být doložena dostačujícími důkazy o tom, že výrobce působí v podmínkách tržního hospodářství […]“

2. Sporné nařízení

17. Sporným nařízením bylo v roce 2009 na základě základního nařízení uloženo konečné antidumpingové clo na dovoz některých hliníkových fólií pocházejících z Arménie, Brazílie a Čínské lidové republiky.

18. Bod 20 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že „Arménie je výslovně zmíněna v poznámce k čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení jako jedna ze zemí bez tržního hospodářství. Postup v případě vyvážejících výrobců v zemích bez tržního hospodářství, které jsou členy WTO, stanoví čl. 2 odst. 7 písm. b). […]“

19. Podle článku 1 sporného nařízení byla tímto dotčena mimo jiné arménská společnost Rusal Armenal. Žádost této společnosti o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství byla zamítnuta, jako „vhodná a rozumná srovnatelná“ [10] země s tržním hospodářstvím posloužilo Turecko a jeho ceny jako základ pro účely zjištění běžné hodnoty výrobků společnosti Rusal Armenal a určení dumpingového rozpětí jejích vývozů.

20. Na dovoz arménských výrobků bylo tudíž v čl. 1 odst. 2 sporného nařízení uloženo konečné antidumpingové clo ve výši 13,4 %.

III – Řízení v prvním stupni a napadený rozsudek

21. V rámci prvostupňového řízení vytýkala společnost Rusal Armenal prostřednictvím prvního žalobního důvodu porušení antidumpingové dohody.

22. Právní rámec, který byl stanoven antidumpingovou dohodou, překročil unijní zákonodárce podle ní tím, že pro účely určení běžné hodnoty vycházel namísto ze situace v Arménii ze situace v jiných státech. Základní nařízení nelze proto k tíži společnosti Rusal Armenal použít a sporné nařízení je nutné v části, v níž se týká této společnosti, zrušit z důvodu porušení antidumpingové dohody.

23. Tribunál žalobě vyhověl a v podstatě k tomu uvedl, že unijní zákonodárce chtěl prostřednictvím článku 2 základního nařízení splnit určité povinnosti, které jsou obsaženy v článku 2 antidumpingové dohody a týkají se zjišťování dumpingu [11]. Co se však týče určení běžné hodnoty, odchylovala se základní nařízení a napadené nařízení od antidumpingové dohody, která „obsahuj[e] soubor jasných, přesných a podrobných pravidel, která upravují postup výpočtu běžné hodnoty podobného výrobku […], a nepřipojují k nim podmínky, za kterých by jejich používání záleželo na volném uvážení smluvních států WTO“ [12].

24. Komise prostřednictvím kasačního opravného prostředku napadá rozhodnutí Tribunálu, kterým bylo sporné nařízení zrušeno v části, v níž se týká společnosti Rusal Armenal.

IV – Návrhová žádání a hlavní argumenty účastníků řízení

25. Komise, podporovaná Evropským parlamentem a Radou, navrhuje, aby Soudní dvůr

10 — Takto bod 36 odůvodnění napadeného nařízení.

11 — Bod 36 napadeného rozsudku.

12 — Bod 50 napadeného rozsudku.

— zrušil napadený rozsudek;

— zamítl první žalobní důvod obsažený v žalobě podané v prvním stupni jako právně neopodstatněný;

— vrátil věc Tribunálu k opětovnému přezkumu ostatních žalobních důvodů;

— rozhodl, že o nákladech řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.

26. Komise se pro účely odůvodnění svého kasačního opravného prostředku opírá o tři důvody kasačního opravného prostředku.

27. Zaprvé Tribunál podle ní rozhodl *ultra petita*, neboť společnost Rusal Armenal sice nastolila nepoužitelnost základního nařízení ve světle antidumpingové dohody jako téma v žalobě, ale nikoliv již v replice. Tato společnost podle ní svůj žalobní důvod v tomto smyslu již nadále neuplatňovala.

28. Zadruhé Tribunál podle Komise vyložil základní nařízení a záměr zákonodárce sledovaný při přijímání tohoto předpisu ve smyslu judikatury Nakajima [13] nesprávně. Tribunál měl neprávem za to, že unijní zákonodárce chtěl základním nařízením splnit povinnosti vyplývající z práva WTO. Právo WTO nepřichází tudíž jako kritérium pro přezkum legality základního nařízení v úvahu, zvláště když antidumpingová dohoda nezakazuje v případě takové země, jako je Arménie, jejíž hospodářství se nachází v přechodu od socialistického plánovaného hospodářství k tržnímu hospodářství, zjišťovat klíčovou výši běžné hodnoty výrobků na základě situace na trhu ve srovnatelné zemi s tržně orientovaným hospodářstvím, v projednávané věci v Turecku.

29. Zatřetí Tribunál podle Komise tím, že zrušil sporné nařízení, porušil zásadu institucionální rovnováhy.

30. Společnost Rusal Armenal s těmito důvody kasačního opravného prostředku nesouhlasí a navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a Komisi a Radě uložil, aby nesly vlastní náklady řízení a nahradily náklady řízení vynaložené společností Rusal Armenal.

V – Právní posouzení

A – *K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku*

31. Nelze souhlasit s navrhovatelkou, když prostřednictvím prvního důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že arménská společnost vzala výtku protiprávnosti založenou na článku 277 SFEU prostřednictvím své repliky zpět.

32. Od účastníků řízení nelze vyžadovat, aby svůj návrh v plném rozsahu zopakovali v každé procesní písemnosti. Takový postup by nebyl z hlediska procesní ekonomie účelný. Mimoto lze z písemných vyjádření arménské společnosti obecně vyvodit, že se odvolává na článek 277 SFEU a v této souvislosti považuje čl. 2 odst. 7 základního nařízení za neslučitelný s právem WTO [14].

33. První důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy zamítnut.

13 — Rozsudek Nakajima v. Rada (C-69/89, EU:C:1991:186).

14 — Viz například bod 31 repliky předložené v prvním stupni.

B – *K druhému důvodu kasačního opravného prostředku*

34. Navrhovatelka prostřednictvím druhého důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když vycházel z toho, že unijní zákonodárce chtěl prostřednictvím čl. 2 odst. 7 základního nařízení provést antidumpingovou dohodu. Tato výtka je zcela závislá na otázce, zda Tribunál správně uplatnil tzv. judikaturu Nakajima [15].

1. Právo WTO jako kritérium pro přezkum legality unijních právních aktů

35. V zásadě platí, že Unie podle čl. 3 odst. 5 SEU Unie přispívá k přísnému dodržování a rozvoji mezinárodního práva. Přijímá-li tedy určitý akt, je povinna dodržovat mezinárodní právo jako celek [16]. Podle čl. 216 odst. 2 SFEU jsou unijní orgány vázány mezinárodními dohodami, které Unie uzavřela, a tyto dohody mají přednost před akty, které unijní orgány vydávají [17].

36. Ustanovení mezinárodní dohody, jejíž stranou je Unie, se však lze na podporu žaloby na neplatnost aktu unijního sekundárního práva nebo námitky vycházející z protiprávnosti takového aktu dovolávat pouze za podmínky, že povaha a systematika dotyčné dohody tomu nebrání a že tato ustanovení jsou z hlediska svého obsahu bezpodmínečná a dostatečně přesná [18].

37. V případě právních aktů WTO platí z důvodu jejich zvláštní povahy určitá specifika. Teprve nedávno Soudní dvůr znovu zdůraznil, že pouze v případě, kdy Unie prostřednictvím jednoho ze svých právních aktů zamýšlela splnit určitý závazek, který přijala v rámci dohod uzavřených v rámci WTO (judikatura Nakajima), nebo pokud akt unijního práva výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení dohod WTO (judikatura Fediol [19]), přísluší Soudnímu dvoru přezkoumat legalitu unijního právního aktu z hlediska pravidel dohod WTO [20].

38. Přezkum legality unijního sekundárního práva na základě právních aktů WTO může přicházet v úvahu, pokud lze konstatovat příslušný úmysl unijního zákonodárce tyto akty provést, zejména v oblasti antidumpingového systému. Ten je „co do koncepce a použití velmi přísný“ [21], a může tak ze své povahy sloužit jako kritérium pro přezkum legality unijních právních aktů.

39. Soudní dvůr dosud neposkytl vyčerpávající výklad k otázce, jakým způsobem musí být vyjádřen úmysl unijního zákonodárce provést právní předpisy relevantní pro judikaturu Nakajima a na základě jakých kritérií je zjišťován. V rozsudcích Nakajima v. Rada [22] a Petrotub a Republica [23] však pokaždé odkázal na odůvodnění unijních právních aktů a s jejich pomocí určil, zda unijní zákonodárce chtěl

15 — Rozsudek Nakajima v. Rada (C-69/89, EU:C:1991:186).

16 — Rozsudek Air Transport Association of America a další (C-366/10, EU:C:2011:864, bod 101).

17 — Rozsudek Intertanko a další (C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42), Air Transport Association of America a další (C-366/10, EU:C:2011:864, bod 50) a Rada a Parlament v. Komise a Komise v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4, bod 52).

18 — Rozsudky FIAMM a další v. Rada a Komise (C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, body 110 a 120), Air Transport Association of America a další (C-366/10, EU:C:2011:864, body 53 až 55) a Rada a další v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P až C 403/12 P, EU:C:2015:4, bod 54).

19 — Rozsudek Fediol v. Komise (70/87, EU:C:1989:254).

20 — Takto rozsudek velkého senátu ze dne 13. ledna 2015, Rada a další v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4, bod 56) s odkazem na rozsudky Fediol v. Komise (EU:C:1989:254, body 19 až 23), Nakajima v. Rada (EU:C:1991:186, body 29 až 32), Německo v. Rada (C-280/93, EU:C:1994:367, bod 111) a Itálie v. Rada (C-352/96, EU:C:1998:531, bod 19).

21 — Rozsudek Rada a další v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4, bod 59).

22 — Rozsudek Nakajima v. Rada (EU:C:1991:186, bod 30).

23 — Rozsudek Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 55).

prostřednictvím určité normy sekundárního práva splnit „zvláštní závazky“ [24] obsažené v určité obsahově s ní související normě antidumpingového kodexu [25], resp. antidumpingové dohody [26]. Pokud normy sekundárního práva sledují „zcela jiný účel“ [27] než antidumpingové normy GATT, potom nemohou antidumpingové normy sloužit jako kritérium přezkumu [28].

40. Z toho je možné vyvodit dva závěry:

41. Na jedné straně nejde v judikatuře Soudního dvora o to, aby právní akt sekundárního práva byl posouzen abstraktně a bezpodmínečně na základě pravidel dohod WTO. Rozsah přezkumu Soudního dvora je naopak striktně závislý na úmyslu unijního zákonodárce provést právní předpisy v rámci sekundární legislativy: pokud takový úmysl chybí nebo pokud jej nelze dostatečně prokázat, nelze právo WTO použít jako kritérium pro přezkum sekundárního práva.

42. Na druhé straně není pro potvrzení existence tohoto úmyslu unijního zákonodárce provést právní předpisy dostačující, pokud z odůvodnění unijního právního aktu pouze obecně vyplývá, že sporný právní akt měl být přijat s přihlédnutím k mezinárodním závazkům Unie [29]. Dostatečné, ale také nezbytné pro použití judikatury Nakajima je spíše to, aby z kontextu sporného unijního právního aktu jednoznačně vyplýval zvláštní úmysl k provedení určitého a obsahově úplného závazku v rámci WTO a také aby bylo patrné, prostřednictvím jaké normy jakého aktu sekundárního práva má být tento závazek konkrétně splněn.

43. Na tomto základě je třeba nyní zjistit, zda napadený rozsudek správně použil judikaturu Nakajima, zda správně určil existenci příslušného úmyslu unijního zákonodárce provést spornou normu základního nařízení a nakonec zda odmítl její použitelnost k tíži arménské společnosti.

2. Úmysl unijního zákonodárce provést právní předpisy při přijímání základního nařízení

44. Při přijímání základního nařízení se unijní zákonodárce chtěl obsahově řídit pravidly antidumpingové dohody, což vyjádřil v odůvodnění tohoto nařízení [30]. Základní nařízení v pátém bodě odůvodnění ve vztahu k antidumpingové dohodě uvádí, že „ustanovení nových dohod [by měla být] *co nejvíce*[[31]] přejata do právních předpisů Společenství“.

45. To však ještě neznamená, že z pohledu unijního zákonodárce jsou zakázány v případě základního nařízení jakékoliv odchylky od právní úpravy dohody a že si zákonodárce stanovil za úkol řídit se při zjišťování běžné hodnoty výrobků povinně normativním souborem nástrojů antidumpingové dohody.

46. Pátý bod odůvodnění nelze totiž posuzovat izolovaně a absolutně. Vzhledem k tomu, že již podle znění tohoto bodu odůvodnění by ustanovení dohody měla být přejata do základního nařízení „co nejvíce“, je již v samotném tomto bodě vyjádřeno, že unijní zákonodárce zohlednil při přijímání právního aktu možnost, že by úplné převzetí dohody do unijního práva mohlo kolidovat s protichůdnými úvahami Unie.

24 — Rozsudek Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 56).

25 — Takto v rozsudku Nakajima v. Rada.

26 — Takto v rozsudku Petrotub a Republica.

27 — Rozsudek Nakajima v. Rada (EU:C:1991:186, bod 40).

28 — K tomu také viz stanovisko generálního advokáta Geelhoeda přednesené ve věci Franz Egenberger (C-313/04, EU:C:2005:733, bod 76) a stanovisko generálního advokáta Saggia přednesené ve věci Portugalsko v. Rada (C-149/96, EU:C:1999:92, bod 17).

29 — V tomtéž smyslu stanovisko, které jsem přednesla ve věci Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise a da další (C-398/13 P, EU:C:2015:190, bod 91).

30 — Takto již v rozsudku Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, body 22 a 55) ve vztahu k tzv. asymetrické metodě při zjišťování dumpingového rozpětí.

31 — Zvýrazněno autorkou tohoto stanoviska.

47. Z pátého bodu odůvodnění tedy nelze vyvodit bezpodmínečný úmysl zákonodárce základního nařízení, že obsah základního nařízení musí být v plném souladu s antidumpingovou dohodou, a že v důsledku toho jakékoliv ustanovení základního nařízení, jež se odchyluje od antidumpingové dohody, již nebylo vedeno úmyslem zákonodárce provést tuto dohodu.

48. Toto chápání významu a dosahu pátého bodu odůvodnění je slučitelné s judikaturou Nakajima. Z rozsudku Nakajima v. Rada nelze vyvodit, že jakékoliv obsahové odchýlení od antidumpingové dohody musí mít automaticky za následek irelevanci základního nařízení. V tomto rozsudku se totiž jednalo o jiné právní předpisy, totiž nařízení č. 2423/88 a antidumpingový kodex 1979. Také rozsudek Petrotub a Republica [32], jehož předmětem již bylo základní nařízení a antidumpingová dohoda, takový dalekosáhlý závěr bez dalšího nepřipouští. Uvedený rozsudek sice zdůrazňuje, že „účelem základního nařízení je zejména *co nejvíce* [33] provést nová a podrobná pravidla obsažená v antidumpingové dohodě, mezi která patří zejména pravidla týkající se výpočtu dumpingového rozpětí, do práva Společenství“, a v následujícím bodu vyvozuje závěr, že „[j]e tedy nesporné, že Společenství přijalo základní nařízení za účelem splnění svých mezinárodních povinností vyplývajících z antidumpingové dohody“ [34]. Tento rozsudek se však vztahuje na zvláštní úpravu týkající se zjišťování dumpingového rozpětí na základě asymetrických nebo symetrických metod [35], které nejsou předmětem sporu v tomto řízení.

49. Proti předpokladu neomezeného úmyslu unijního zákonodárce provést právní předpisy hovoří mimoto sedmý bod odůvodnění základního nařízení.

50. V tomto bodu odůvodnění vychází unijní zákonodárce při zjišťování běžné hodnoty u zemí bez tržního hospodářství z úvah týkajících se účelnosti, které se v této formě v antidumpingové dohodě nenacházejí. To naznačuje, že unijní zákonodárce neměl v úmyslu provést ve vztahu k uvedeným zemím žádná pravidla antidumpingové dohody a své zákonodárné pravomoci využil na základě vlastní iniciativy.

51. Není relevantní, zda antidumpingová dohoda pro uvedené země, jak uvedla Rada na jednání o zjišťování běžné hodnoty, skutečně vykazuje právní mezeru, kterou unijní zákonodárce mohl vyplnit podle vlastního uvážení z pohledu práva WTO [36]. Rozhodující je spíše skutečnost, že unijní zákonodárce – jak ostatně vyplývá z legislativní historie ustanovení, kterou navrhovatelka popsala v kasačním opravném prostředku [37] – se vědomě rozhodl pro zcela určitou vlastní koncepci právní úpravy ve vztahu k zemím bez tržního hospodářství a do té míry nebyl jeho legislativní akt zjevně veden úmyslem provést právní předpisy ve smyslu judikatury Nakajima.

52. Legalitu sporných ustanovení základního nařízení nebylo možné z důvodu nedostatku takového úmyslu k provedení právních předpisů posoudit na základě antidumpingové dohody. Napadený rozsudek je do té míry stižen nesprávným právním posouzením.

53. Druhý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž opodstatněný a již z tohoto důvodu je nutné napadený rozsudek zrušit.

54. Pro úplnost se budu na závěr ve stručnosti zabývat ještě třetím důvodem kasačního opravného prostředku.

32 — Rozsudek Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4).

33 — Zvýrazněno autorkou tohoto stanoviska.

34 — Rozsudek Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, body 55 a 56).

35 — Tamtéž (bod 22).

36 — Jinak v bodě 50 napadeného rozsudku.

37 — Viz body 49 až 96 kasačního opravného prostředku. Tvrzení navrhovatelky přednesená zejména na jednání poukazují na to, že unijní zákonodárce chtěl v této otázce sledovat vlastní politické úvahy nezávisle na pravidlech WTO.

C – *K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku*

55. Prostřednictvím třetího důvodu kasačního opravného prostředku je vytýkáno porušení zásady institucionální rovnováhy. Je výlučně věcí unijního zákonodárce, aby rozhodl, jaké státy v antidumpingovém právu mají být považovány za země bez tržního hospodářství a jak má být s nimi zacházeno.

56. Tento důvod kasačního opravného prostředku úzce souvisí s druhým důvodem kasačního opravného prostředku [38], neboť ten v konečném důsledku směřuje k výtce, že Tribunál svým rozhodnutím, založeným na judikatuře Nakajima, neprávem nedbal úmyslu, který vyjádřil unijní zákonodárce.

57. Pokud Soudní dvůr bude sdílet tento zastávaný názor a vyhoví druhému důvodu kasačního opravného prostředku, pozbude výtka uplatňovaná prostřednictvím třetího důvodu kasačního opravného prostředku relevance.

58. Pokud by Soudní dvůr naopak zastával názor, že Tribunál uplatnil judikaturu Nakajima, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, bude nutné o třetím důvodu kasačního opravného prostředku rozhodnout. V této souvislosti stačí poukázat na to, že použití judikatury Nakajima, pokud vede ke zjištění protiprávnosti aktu sekundárního práva, právě zohledňuje úmysl vyjádřený unijním zákonodárcem. Nelze proto tvrdit, že by si unijní soudy prostřednictvím této judikatury přisvojovaly zákonodárné pravomoci, které jim nepřísluší.

D – *Shrnutí*

59. Vzhledem k tomu, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný, je třeba kasačnímu opravnému prostředku vyhovět a zrušit napadený rozsudek.

60. Pokud Soudní dvůr rozsudek Tribunálu zruší, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje (čl. 61 odst. 1 druhá věta první alternativa statutu Soudního dvora).

61. V projednávané věci soudní řízení dovoluje ve sporu částečně rozhodnout. Jak bylo uvedeno výše, Tribunál se dopustil pochybení, když měl v návaznosti na první žalobní důvod společnosti Rusal Armenal za to, že došlo k porušení antidumpingové dohody. Tento žalobní důvod je nutné zamítnout jako neopodstatněný.

62. Naopak, co se týče ostatních žalobních důvodů, které Tribunál ještě neposoudil, nedovoluje soudní řízení ve sporu rozhodnout. Věc je tudíž nutné v tomto rozsahu vrátit zpět Tribunálu (čl. 61 odst. 1 druhá věta druhá alternativa statutu Soudního dvora).

VI – Náklady řízení

63. Je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr věc vrátí Tribunálu – jak navrhuji v projednávané věci –, bude o nákladech řízení rozhodnuto později (výklad *a contrario* čl. 184 odst. 2 jednacího řádu).

38 — Usnesení Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, bod 35).

VII – Závěry

64. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl následovně:

1. Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 5. listopadu 2012, Rusal Armenal v. Rada (T-512/09, EU:T:2013:571), se zrušuje.

2. První žalobní důvod obsažený v žalobě na neplatnost podané společností Rusal Armenal ZAO se zamítá.

3. Věc se vrací k posouzení ostatních žalobních důvodů zpět Tribunálu.

4. O nákladech řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.